

UZASADNIENIE

Nie uwzględniając wezwania Krzysztofa Staporowskiego z dnia 27 sierpnia 2013 r. do usunięcia naruszenia jego interesu prawnego uchwałą Nr XXIX/222/2012 Rady Miejskiej Białogardu z dnia 28 listopada 2012 r. w sprawie stawek opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi (Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 2012 r. poz. 3168), Rada Miejska Białogardu kierowała się następującymi przesłankami:

Przepis art. 6k ust. 4 został dodany do ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2012 r. poz. 391 i 951 oraz z 2013 r. poz. 21, 228 i 888) przez art. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 25 stycznia 2013 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2013 r. poz. 228) i wszedł w życie z dniem 6 marca 2013 r.

Przedmiotowa uchwała została zatem podjęta przez Radę Miejską Białogardu przed dniem wejścia w życie tego przepisu i uwzględniała stan prawny istniejący w dniu jej uchwalenia. Nie było w tym czasie w ówczesnym tekście ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach przepisu będącego odpowiednikiem art. 6k ust. 4, który dawałby organowi stanowiącemu gminy kompetencje do różnicowania stawek opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi w sposób przewidziany w tym przepisie. Zatem uchwała ta w pełni odpowiadała wymogom prawa w chwili jej podejmowania. Nic się w tym względzie nie zmieniło po dodaniu do treści ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach przepisu art. 6k ust. 4. Z jego brzmienia wynika bowiem, że rada gminy określając warunki opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi **może**, ale nie jest zobowiązana, różnicować stawki opłat, wprowadzać zwolnienia **przedmiotowe** i ustanawiać dopłaty dla właścicieli nieruchomości. Jednocześnie w art. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2013 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach ustawodawca stwierdził, że uchwały w sprawie opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi podjęte na podstawie powołanych tam przepisów w dotychczasowym brzmieniu zachowują moc do czasu podjęcia uchwał na podstawie zmienionych przepisów, nie określając jednocześnie końcowego terminu ich obowiązywania. Gdyby ustawodawca chciał nałożyć na rady gmin obowiązek wprowadzenia w uchwałach dotyczących opłat takich rozstrzygnięć użyłby innego zwrotu, z którego wynikałby taki obowiązek, tak jak to uczynił w wielu innych przepisach tej ustawy.

Skoro zatem Rada Miejska nie ma obowiązku podjęcia w drodze uchwały na podstawie art. 6k ust. 4 ustawy rozstrzygnięć w przedmiocie zróżnicowania stawek opłaty ani wprowadzenia zwolnień przedmiotowych, gdyż ustawodawca pozostawił to do uznania organu stanowiącego, to nie podjęcie przez Radę Miejską takiej uchwały nie może być rozpatrywane w kategoriach naruszenia interesu prawnego określonego podmiotu.

Tylko wtedy gdyby z przepisu art. 6k ust. 4 znowelizowanej ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wynikał obowiązek podjęcia przez Radę Miejską takiej uchwały lub zmiany w tym zakresie dotychczasowej uchwały w sprawie opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi, a Rada Miejska tego obowiązku w ustawowym terminie nie wykonała mógłby mieć zastosowanie przepis art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594 i 645), ale nie wprost – jak to czyni skarżący – ale poprzez art. 101a ust. 1 tej ustawy.

Według art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej może wezwać ten organ do usunięcia tego naruszenia. Z samej treści tego przepisu już wynika, że naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia może nastąpić tylko podjętą

już uchwałą. Zatem przepis ten, jak to stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w Lublinie w postanowieniu z dnia 30 października 1995 r. sygn. akt. SA/Lu 1168/95, nie dopuszcza skargi na nieprzyjęcie uchwały przez organ gminy. Taki stan prawny obowiązywał do dnia 31 grudnia 2003 r. Od dnia 1 stycznia 2004 r. dodany został do ustawy o samorządzie gminnym przepis art. 101a, który rozciąga odpowiednie stosowanie przepisu 101 tej ustawy na sytuację, gdy organ gminy nie wykonuje czynności nakazanych prawem, wskutek czego narusza prawa osób trzecich. W art. 101a ust. 1 mowa jest o naruszeniu prawa osób trzecich, a nie, jak w art. 101 ust. 1, o naruszeniu interesu prawnego lub uprawnienia. Nie są to kategorie tożsame. Skarżący zarówno nie powołał się na art. 101a ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, ani nie wykazał na czym mogłoby polegać naruszenie praw osób trzecich przez niepodjęcie przez Radę Miejską uchwały na podstawie art. 6k ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym. Jak jednak wskazano wyżej, w tym przypadku nie zachodzi taka sytuacja, gdyż podjęcie przez Radę Miejską przedmiotowej uchwały ma charakter fakultatywny, a nie obligatoryjny, nie jest więc nakazane prawem.

Z tego względu wezwanie skarżącego do usunięcia przez Radę Miejską jego interesu prawnego przez podjęcie stosownej uchwały uznać należy za nieuzasadnione.

W uzasadnieniu wezwania skarżący wskazuje, że naruszenie jego interesu prawnego polega na tym, że podjęta uchwała w sprawie opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi przez to, iż nie uwzględniono w niej przepisu art. 6k ust. 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, nie uwzględnia i nie daje możliwości zastosowania ulg dla ludzi uboższych. Należy jednak wziąć pod uwagę, że treść art. 6k ust. 4 nie daje podstaw do różnicowania stawek opłat czy też wprowadzania zwolnień podmiotowych z opłat, a takim zróżnicowaniem czy zwolnieniem podmiotowym byłoby zróżnicowanie stawek opłat czy wprowadzenie zwolnień od opłat „dla ludzi uboższych”, a więc ze względu na kryterium dochodowe. Kryteria różnicowania stawek opłat wymienia art. 6j ust. 2a dodany do ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach przez art. 1 pkt 2 lit. b tej samej ustawy z dnia 25 stycznia 2013 r., która dodała do niej art. 6k ust. 4. Tak więc różnicować stawki opłaty można (ale znowu nie ma ustawowego obowiązku) w zależności od powierzchni lokalu mieszkalnego, liczby mieszkańców zamieszkujących nieruchomość, odbierania odpadów z terenów wiejskich lub miejskich a także od rodzaju zabudowy. Natomiast zwolnienie przedmiotowe, o którym mowa w art. 6k ust. 4 może dotyczyć określonych frakcji odpadów wytwarzanych na nieruchomości.

Nie jest zatem możliwe na podstawie kompetencji danej radom gmin w art. 6k ust. 4 ustawy zrealizowanie wezwania skarżącego do usunięcia naruszenia jego interesu prawnego polegającego na pozbawieniu go możliwości „skorzystania” z obniżonej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi lub zwolnienia z tej opłaty, z tego powodu, że Rada Miejska nie podjęła w tym przedmiocie uchwały – odrębnej lub też uzupełniającej obowiązującą uchwałę, gdyż przepis art. 6k ust. 4 nie daje Radzie podstaw prawnych do różnicowania opłat lub wprowadzania zwolnień od opłaty o charakterze podmiotowym, uwzględniających sytuację majątkową właścicieli nieruchomości.

Skarżący stwierdza także, że wątpliwości budzi wysokość stawek opłat ustalonych przez Radę Miejską w stosunku do jakości usługi i do częstotliwości odbioru odpadów oraz sprawiedliwość w ustalaniu opłat, ale nie przytacza na poparcie tych twierdzeń żadnych okoliczności i argumentów, do których Rada Miejska mogłaby się odnieść.

Powyższe przesłanki uzasadniają odmowę uwzględnienia przez Radę Miejską wezwania skarżącego Krzysztofa Staporowskiego do usunięcia naruszenia jego interesu prawnego poprzez podjęcie uchwały na podstawie art. 6k ust. 4 o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.